

JEDINÝ, KDO MĚL TOHO MLHAVÉHO a deštivého rána rozum, byl operační důstojník. A díky němu budou mít do hodiny – maximálně do dvou – za mřížemi pachatele loupežného přepadení pošty v pražských Bohnicích. Státní zástupkyni a soudce by nejraději poslala do psychiatrické léčebny, která se v této známé pražské čtvrti nachází. Tolik opatrnosti a přehnané korektnosti ji rozčilovalo.

Vyšetřovatelka stála v blátě jako solný sloup v holínkách a s deštníkem v ruce a snažila se nahlédnout do staré tmavě modré felicie bez registračních značek. Auto zůstalo nastartované na šterkové cestě, stěrače stále stíraly z okna drobné kapičky a světla svítila do mrholení. Dveře u řidiče nechal lupič otevřené a zmizel v jednom z pěti nových domů, které tu na okraji Bohnického údolí vyrostly.

Alespoň to tvrdila hlídka, která auto sledovala od pošty v Lodžské ulici. Problém byl ale v tom, že policisté na okamžik ztratili vůz z dohledu a to v tu nejméně vhodnou chvíli, předtím než lupič zastavil a ztratil se. Jak snadné by bylo nařídit prohlídku všech domů a toho, u něhož se najdou peníze z pošty, jednoduše zavřít, až zčerná. Jenže to se zadrhlo na alibismu soudců a vlezlé podřízenosti státní zástupkyně.

Kapitánka Věra Kostohryzová se podobných kategori-
kých soudů nebála a často si je nenechávala pro sebe, ale
dávala je pěkně bez obalu najevo. Po pětatřiceti letech prá-
ce na pražském krajském policejním ředitelství na to měla
podle svého názoru právo. Nikdo to neověřoval, ale říkalo se
o ní, že déle sloužící vyšetřovatel, než je ona, v Praze není.

Kdo by si stěžoval, že prohlídka zasáhla neoprávněně do
jeho práv a svobod? Nevinné to ani nenapadne a zloděje
nebude brát nikdo vážně. Důkazy proti němu budou neprů-
střelné. Proto absolutně nechápala, když první soudce řekl,
že takovou prohlídku nepovolí, a mladá státní zástupkyně
sháněla dalšího. Kdyby to nebyla nezkušená nána, která se
před soudci hrbí a doma je určitě pěkně panovačná, přitlačila
by, a domy už mohli dávno prohledávat policisté.

Těch tu byly desítky. Stáli v uniformách rozestaveni kolem
domů pro případ, že by lupič zpanikařil a pokusil se utéct do
listnatého lesa v údolí. Kapitánce se nechtělo přemýšlet nad
tím, jak se lupič čekající v pasti na zatčení asi cítí. Podzimní
počasí s mlhami a dešti neměla v oblíbě odmala a po pade-
sátce, kterou oslavila před necelými pěti lety, se to zhoršo-
valo. Takže by nejraději nasadila lupiči pouta a přesunula se
do své teplé a suché kanceláře. Kdyby nebylo takové chladno,
bylo by to možná snesitelnější, ale teploměr ukazoval od rána
jen deset stupňů a to byl teprve začátek října.

Na palubní desce felicie leželo cosi upleteného z tmavě
zelené vlny. Postrádalo to tvar a zdálo se, že tam tu věc někdo
odhodil ve spěchu. Informace o případu se scházely pomalu,
ale už toho věděla dost, aby si domyslela, že to nespíš bude
kukla, kterou měl pachatel na hlavě. Protože stála víc než pět
metrů od auta, neviděla dovnitř moc dobře, ale připadalo jí,
že by mohla být ručně pletená. Babička ji kdysi naučila plést,
v životě to však nikdy nevyužila.

Na bočních oknech a také na zadním se držely kapičky deště, který smáčel Prahu už druhý den. Proto se mohla do auta podívat jen otevřenými dveřmi u řidiče. Na zadní sedadla neviděla a do kufru už vůbec ne. Hlídka auto zkontrolovala, jestli v něm někdo není, ale pak operační důstojník kvůli pachovým stopám zakázal, aby se k němu kdokoli přiblížil.

Na podlaze u řidiče se válel zmačkaný bílý papír. Mohl to být účet, ale také cokoli jiného. Dalších známek nepořádku si Věra Kostohryzová nevšimla. Auto neslo hodně stop po dlouhodobém užívání. Kromě zrezlých blatníků mělo na palubní desce hluboké rýhy a zbytky po samolepkách na čalounění dveří. Obrys ryby na zadním okně byl na několika místech přerušovaný.

Kromě kukly viděla kapitánka ještě druhý důkaz k zajištění – pistoli, kterou nechal lupič na sedadle spolujezdce. Byla položena tak, že si netroufala odhadnout typ, natožpak ráži.

Auto vypadalo hodně staře a možná jezdilo už dvacet let, ale léta vyšetřování naučila Věru Kostohryzovou všimnout si takových detailů, jako že motor má zvuk jako nový. Kdysi s manželem feliíci několik let jezdili, a tak poznala, že o technický stav vozu se někdo dobře staral. Jasně to bylo i z toho, že stěrače, které zůstaly zapnuté, nijak nevrzaly a vypadaly nově. Ani pneumatiky nebyly sjeté.

Kapitánka přesměrovala svůj pohled na novostavby rodinných domů, mezi které lupič zajel. Relativně dokončeně vypadal jen jeden – na přední stěně už měl fasádu, zatímco ostatní ji měly různě nedokončenou nebo jim zatím chyběla. Ve všech už se ale bydlelo.

Z oken se však nikdo nedíval, což bylo divné. V oknech domů za silnicí se pravidelně někdo objevoval, aby odtáhl

závěsy a podíval se, co se venku děje. A aby taky ne, když domy obstoupili policisté v uniformách a na ulici stála policejní auta.

Ani z jednoho z pěti domů, ve kterých mohl být pachatel, však zatím nevykoukl vůbec nikdo. Měli všichni na práci něco, kvůli čemu si nevšímalí okolí? Korespondovalo to s atmosférou, kterou to místo mělo – všechno v zamračeném dopoledni vypadalo ocelově šedě, motor felicie tiše předěl, na deštník dopadalo mrholení, ale jinak se neozvalo nic. Ani ptáci tu nezpívali.

Dokonce ani chlapi postávající u policejních aut se navzdory všem zvyklostem nebavili. Normálně by semleli první poslední, a především by nadávali na šéfy nebo probírali nějaký sport. Divnější to bylo o to víc, že před týdnem se řada z nich účastnila pátrání po seniorovi se silnou demencí a obvyklým tématem hovorů pak bývaly přesčasy a jejich proplacení nebo neproplacení.

Několik policistů kouřilo a na většině z nich bylo vidět naštvání, že nemůžou nic dělat a musí čekat, až dorazí psovod, technici a až soudce vydá povolení k prohlídce. Mít pachatele na dosah ruky, a jen tak postávat v mrholení u silnice nikoho nebavilo. Nejednomu se proto honilo hlavou přání, aby lupič zpanikařil, pokusil se utéct a sám se tím usvědčil. To se ale nestalo.

U bílého audi zaparkovaného mezi policejními vozy na silnici klaply zadní dveře a vystoupila z nich vysoká odbarvená žena kolem třicítky – státní zástupkyně Leona Broumová. Telefonovala, a zatímco mířila ke kapitánce, mávala a gestikulovala na ni, že si má ten hovor převzít.